

Rub a líc Sobotkovy svaté války

21. prosince 2006 Michal Doktor

Předesílám, že nejsem spokojeným klientem banky a existuje-li zde emocemi nakvašená, více a více nespokojená skupina obyvatel-zákazníků bank, rozhodně se k ní hlásím. Důvodů mám mnoho, subjektivních i objektivních. Měl bych tedy tleskat „svaté válce“ ministra Sobotky a usínat v naději, že zítra už bude lépe? Nikoliv... Dennodenně roste státní dluh České republiky o 250 milionů korun. Přitom žádný ministr financí v historii této země nepodepsal účty, za nimiž se skrývá tak bezpříkladné zadlužení každého z nás - byl to právě až ministr financí Sobotka. Vždyť součet zadlužení za jednotlivá léta 2003-2006 bude činit 362,7 miliardy korun.

Každý dluh má svou cenu, tedy i dluh státu. Úrokové náklady každého dluhu jsou prokletím svého druhu a snad každý dlužník si vyzkoušel situaci, kdy fyzicky trpěl nad výpisem bankovního účtu, odvádějícího disponibilní zdroje nejdříve na dluhovou službu, a poté na splátku jistiny. Stát má oproti nám všem jednu zásadní výhodu, každý účet zaplatí z kapes nás všech. V roce 1997 činily náklady obsluhy státního dluhu 17,28 miliardy korun, v roce 2003 již stouply nad 20 miliard, aby se v roce 2004 vyšplhaly na 26,07 miliardy. V roce 2006 stát na úrocích zaplatí 37,185 miliard korun. Tedy dvakrát více než v roce 1997!

Důmyslnost pasti spočívá ve hbitě uzavřeném kruhu. Ministr financí Sobotka, zpočátku bičován nápady V. Špidly a posléze svázán nekonečnou touhou po podstavci slávy úspěšného reformátora, až příliš pozdě postřehl, že stojí právě uprostřed. Dluhopisy státu se prodávají za koruny. A prodají-li se v zahraničí, musí se na koruny vyměnit. Celkový objem státních dluhopisů k 31. 7. 2005 činil 619,3 miliardy korun. Plných 49 procent tohoto objemu, tedy přes tři sta miliard, je v držení bank!!! Z toho 166,3 miliardy leží v bankách se zahraniční kontrolou. A dalších 23 % státních dluhopisů je v držení takzvaných nerezidentů, čili osob se sídlem mimo ČR.

Ani já nemohu a nechci být spokojený s dnešním postavením českých klientů vůči bankám. Vadí-li však panu ministrovi „tlusté břicho“ u nás operujících bank a jejich příliš malá snaha být vlídnější k běžným klientům, pak mi nezbývá než mu odpovědět: „Jak jste je, pane ministře, naučil, takové je máme.“ Polovinu celého státního dluhu, tedy celý dluh, pod kterým jste podepsán vy jako ministr financí, jste jim naservíroval na zlatém podnosu. Žádný div, že se nepředhánějí ve snaze přilákat nové zákazníky a dopřát jim kvalitnější a levnější služby. Stojíte uprostřed zaklapnuté pasti! A my s vámi.